

Godenslaap

Laini Taylor bij Boekerij:

Dromendochter
Strerrenlicht
Godenslaap

Laini Taylor

Godenslaap

Een kwaadaardige koningin. Een gedoemde liefde.
Een strijd die vriend en vijand overstijgt.

ISBN 978-90-225-6453-0
ISBN 978-94-023-1597-4 (e-book)
NUR 334/285

Oorspronkelijke titel: *Dreams of Gods and Monsters*
Vertaling: Niels van Eekelen en Valérie Janssen
Omslagontwerp en -beeld: DPS Design & Prepress Studio
Zetwerk: Pier Post

© 2014 Laini Taylor
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jim, voor het gelukkige midden.

Er waren eens een engel en een duivel
die hun hand op hun hart drukten

en de Apocalyps in gang zetten.

Nachtmerrieroomij

Gonzende zenuwen en krijzend bloed, wild en kolkend en achtervolgend en verorberend en verschrikkelijk en verschrikkelijk en verschrikkelijk...

‘Eliza. Eliza!’

Een stem. Fel licht, en Eliza viel wakker. Dat was hoe het voelde: alsof ze viel en een harde landing maakte. ‘Het was een droom,’ hoorde ze zichzelf zeggen. ‘Het was maar een droom. Ik ben in orde.’

Hoe vaak in haar leven had ze die woorden wel niet uitgesproken? Dat was niet meer bij te houden. Maar dit was voor het eerst dat ze ze richtte tot een man die heldhaftig met een klauwhamer in zijn hand haar kamer was komen binnenstormen om haar te redden van moordenaars.

‘Je... je krijste het uit,’ zei haar flatgenoot Gabriel, terwijl hij vergeefs alle hoeken van haar kamer afspuurde naar enig teken van de indringers. Hij zag eruit alsof hij net uit bed was gerold, maar was manisch alert en hield de hamer hoog opgeheven in de aanslag. ‘Ik bedoel... je krijste het echt uit.’

‘Ik weet het,’ zei Eliza met een pijnlijke keel. ‘Dat doe ik soms.’ Ze hees zich overeind in bed. Haar hartslag voelde als kanonschoten in haar borst – onheilspellend, diep en weergalmen door haar hele lichaam, en hoewel haar mond droog was en haar ademhaling onregelmatig, deed ze haar best nonchalant te klinken. ‘Sorry dat ik je wakker heb gemaakt.’

Gabriel knipperde met zijn ogen en liet de hamer zakken. ‘Daar gaat het me niet om, Eliza. Ik heb nog nooit iemand zo’n geluid horen voortbrengen, niet in het echte leven. Dat was een horror-filmgil.’

Hij klonk lichtelijk onder de indruk. Ga weg, wilde Eliza zeggen. Alsjeblieft. Haar handen begonnen te beven. Ze zou zichzelf niet lang meer onder controle weten te houden, en wanneer het misging, had ze daar liever geen getuigen bij. De adrenalinecrash zou na deze droom hard aankomen. ‘Ik zweer het je, ik ben in orde. Oké? Het was maar...’

Shit.

Ze begon te schudden. De druk bouwde zich pijnlijk op achter haar oogleden, en toen verloor ze alle controle.

Shit shit shit.

Ze klapte dubbel en verborg haar gezicht in haar sprei om de snikken te dempen die uit haar opwelden en haar overmeesterden. Hoe erg de droom ook was – en hij was érg – dit was erger, want ze was wakker, maar voelde zich nog altijd machteloos. De doodsangst – de doodsangst, de dóódsangst – liet haar niet los, en de angst was niet eens het enige. Het andere gevoel volgde altijd direct op de droom, iedere keer weer, en vervaagde niet samen met de droom, maar bleef achter alsof het was aangespoeld op het getij. Iets gruwelijks – het ranzige lijk van een monster dat langzaam wegrotte op de oever van haar geest. Het was wroeging. Maar god, dat woord was te bloedeloos om het gevoel recht te doen. Het gevoel waarmee de droom haar achterliet, voelde als messen van paniek en afschuw rustend op een rode en vlezige zweer van schuldgevoel.

Schuldgevoel waarover? Dat was nog het ergste. Het was... lieve god, het was onbeschrijflijk en het was onmetelijk. Te onmetelijk. Geen ergere daad was ooit in de geschiedenis begaan, nergens in het heelal, en zij was er schuldig aan. Het was onmogelijk, en als Eliza de droom met enig gevoel van afstand had kunnen bekijken, had ze het afgedaan als lachwekkend.

Ze had het niet gedaan en ze zou het ook nooit doen, niet... dát.

Maar zolang de droom haar in zijn greep had, maakte het allemaal geen verschil. Logica, gezond verstand, zelfs de natuurwetten, niets. De doodsangst en het schuldgevoel smoorden het allemaal.

Het was klote.

Toen het haar eindelijk lukte op te houden met snikken en ze haar hoofd ophief, zat Gabriel met een meelevende en verontruste blik op de rand van haar bed. Gabriel Edinger had een air van vrolijke beleefdheid die sterk de indruk wekte dat hij op een zeker punt in zijn leven een vlinderdas zou gaan dragen. Misschien zelfs een monocle. Hij was neurowetenschapper en niet alleen waarschijnlijk de slimste persoon die Eliza kende, maar ook een van de aardigste. Ze werkten allebei als onderzoekers bij het National Museum of Natural History van het Smithsonian – het NMNH – en waren al een jaar lang misschien niet daadwerkelijk vrienden, maar altijd vriendelijk in de omgang geweest toen Gabriels vriendin naar New York was verhuisd voor haar postdoctorale studie en hij een flatgenoot nodig had gehad om de huur te helpen betalen. Eliza had geweten dat het een risico was om haar persoonlijke leven met haar werktijd te laten samenvloeien, om exact deze reden.

Het gekrijts. Het gesnik.

Als er iemand geïnteresseerd raakte, zou die persoon niet diep hoeven te graven om erachter te komen hoe... diepabnormaal... de fundamenten waren waarop ze dit leven had gebouwd. Het voelde vaak alsof ze planken over drijfzand had getimmerd. Maar de droom had haar al een aardige tijd niet meer geplaagd, en ze had toegegeven aan de verleiding om te doen alsof ze normaal was, alsof ze geen grotere zorgen had dan de gemiddelde doctoraalstudent van vierentwintig die leefde van een minibudget. De stress van haar dissertatie, een kwaadaardige laboratoriumpartner, beursaanvragen, de huur.

Monsters.

‘Het spijt me,’ zei ze tegen Gabriel. ‘Ik geloof dat het nu wel weer gaat.’

‘Gelukkig.’ Na een moment van ongemakkelijke stilte vroeg hij opgewekt: ‘Kopje thee?’

Thee. Dat klonk heerlijk normaal. ‘Ja,’ zei Eliza. ‘Graag.’

En terwijl hij wegkuierde om de ketel op te zetten, bracht zij zichzelf tot bedaren. Ze trok haar badjas aan, plensde wat water in haar gezicht, snoot haar neus en keek toen in de spiegel. Haar gezicht was opgezet en haar ogen bloeddorlopen. Geweldig. Normaal had ze mooie ogen. Ze kreeg er met regelmaat complimentjes over van vreemden. Ze waren groot, met lange wimpers, helder

– tenminste, wanneer het wit niet roze was van een huilbui – en een paar tinten lichter bruin dan haar huid, waardoor het leek alsof ze gloeiden. Met een rilling merkte Eliza op dat ze er op het moment een tikkeltje... gestoord uitzagen.

‘Je bent niet gek,’ zei ze tegen haar spiegelbeeld, en ze kon zelf horen dat de woorden klonken als een bevestiging die ze vaak herhaalde – als een geruststelling die ze regelmatig nodig had en die ze zichzelf regelmatig gaf. Je bent niet gek, dacht ze, en dat word je ook niet.

Dieper in haar weerklonk een andere, wanhopigere gedachte.

Ik laat het me niet gebeuren. Ik ben sterker dan de anderen.

Meestal lukte het haar om zichzelf ervan te overtuigen.

Toen Eliza Gabriel naar de keuken volgde, zag ze op het klokje van de oven dat het vier uur ’s nachts was. Haar thee stond op het tafeltje, samen met een open bak ijs waaruit een lepel stak. Hij gebarde ernaar. ‘Nachtmerrieroomijs. Familietraditie.’

‘Echt waar?’

‘Ja, eerlijk waar.’

Heel even probeerde Eliza zich voor te stellen hoe het zou zijn geweest als haar familie met ijs op haar dromen had gereageerd, maar ze slaagde er niet in. Het contrast was te schril. Ze pakte de bak. ‘Dank je.’ Stil at ze een paar hapjes ijs en dronk ze een slokje thee, terwijl ze gespannen wachtte op de vragen die ongetwijfeld zouden volgen.

Waar droom je over, Eliza?

Hoe kan ik je helpen als je niet met me praat, Eliza?

Wat is er mis met je, Eliza?

Ze had het allemaal al vaak genoeg gehoord.

‘Je was zeker over Morgan Toth aan het dromen, hè?’ zei Gabriel. ‘Over Morgan Toth en zijn zachte lippen.’

Oké, dát was een nieuwe. Eliza kon het niet helpen, ze moest lachen. Morgan Toth was haar aartsvijand, en zijn lippen waren een nachtmerrie waardig, maar nee, met deze nachtmerrie hadden ze niets te maken. ‘Ik praat er liever niet over.’

‘Waarover?’ vroeg Gabriel, de onschuld zelve. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Grappig. Maar ik meen het. Sorry.’

‘Oké.’

Ze nam nog een hapje ijs, en er volgde een korte stilte die Gabriel verbrak met nog een opmerking die net geen vraag was. ‘Ik had toen ik klein was nachtmerries,’ vertelde hij. ‘Bijna een jaar lang. Heel intense. Zoals mijn ouders erover praten, is het alsof ons hele leven erdoor op zijn kop stond. Ik was bang om in slaap te vallen en had allemaal bijgelovige rituelen. Ik heb zelfs geprobeerd offers te brengen. Mijn lievelingsspeeltjes, eten. Mijn oudere broer beweert dat hij me hem heeft horen aanbieden om mijn plaats in te nemen. Dat kan ik me niet herinneren, maar hij zweert dat het waar is.’

‘Offers aan wie?’ vroeg Eliza.

‘Aan hen. De wezens in mijn dromen.’

Aan hen.

Een schok van herkenning. Van hoop. Oerdomme hoop. Eliza had ook een ‘hen’. Wanneer ze er rationeel over nadacht, snapte ze dat ‘zij’ uitsluitend in haar hoofd bestonden en nergens anders, maar zolang de droom nog door haar hoofd spookte, was ze er niet altijd toe in staat om rationeel na te denken. Zonder goed en wel te overwegen waar ze aan begon, vroeg ze: ‘Wat voor wezens?’ Als ze niet over haar droom wilde praten, had ze ook het recht niet om hem uit te horen over de zijne. Dat was een grondregel van het bewaren van geheimen, waarin ze een expert was: vragen stellen lokt vragen uit.

‘Monsters,’ zei hij met een schouderophalen, en dat was voldoende om Eliza alle interesse te laten verliezen – niet het woord monsters, maar de nonchalante toon waarop hij het uitsprak. Iemand die zo onbekommerd was over monsters, had de hare absoluut nooit ontmoet.

‘Weet je, achternagezeten worden is een van de meest voorkomende dromen die er zijn,’ zei Gabriel, en hij begon haar er alles over te vertellen. Eliza dronk haar thee, nam af en toe nog een hapje nachtmerrierooms en knikte op de juiste momenten, maar ze was er met haar aandacht niet meer bij. Ze had allang grondig onderzoek gedaan naar de betekenis van dromen, en het had haar niets opgeleverd. Toen Gabriel zijn betoog opsomde met ‘het zijn maar manifestaties van onze angsten’ en ‘iedereen heeft ze’, klonk hij even betuttelend als betweterig, alsof hij haar probleem net voor haar had opgelost.

Eliza had sterk de neiging om te zeggen: ‘O, en iedereen krijgt op zijn zevende een pacemaker aangemeten omdat ze een hartritmestoornis hebben overgehouden aan de “manifestaties van hun

angsten”?’ Maar dat deed ze niet, want dat was precies het soort gedenkwaardige weetje dat eindeloos werd doorverteld op borrels.

Wist je dat Eliza Jones al sinds haar zevende een pacemaker heeft, omdat haar nachtmerries haar een hartritmestoornis gaven?

Meen je dat? Krankzinnig.

‘Hoe is het met jou afgelopen?’ vroeg ze hem. ‘Met jou en je monsters?’

‘O, ze hebben mijn broer meegenomen en mij daarna met rust gelaten. Ik moet nog wel elke Michaelmis een geit aan ze offeren, maar dat is een kleine prijs voor een goede nachtrust.’

Eliza lachte. ‘Waar haal jij je geiten vandaan?’ vroeg ze, meespele-
lend.

‘Daar heb ik een heel fijn boerderijtje voor in Maryland. Offergeiten met een keurmerk. Of lammetjes, als je die liever hebt.’

‘Wie niet? En wat is Michaelmis in godsnaam?’

‘Geen idee. Kwam zomaar in me op.’

Eliza werd even overweldigd door dankbaarheid, want Gabriel had niet doorgevraagd, en het ijs, de thee en zelfs haar ergernis over zijn geleerde gewauwel hadden haar weten af te leiden van de droom. Ze was nota bene aan het lachen, en dat zei heel wat.

En toen begon op tafel haar telefoon te trillen.

Wie belde haar nou om vier uur ’s nachts? Ze pakte de telefoon op...

... en toen ze het nummer op het scherm zag, liet ze hem weer vallen. Of mogelijk wierp ze hem. Hij vloog met een knal tegen een keukenkastje aan en kaatste neer op de vloer. Heel even had ze hoop dat ze hem had gemold. Hij bleef op de vloer liggen zonder nog een geluid te maken. En toen – *bzzzzzzzzzzzzzzzz* – begon hij weer.

Had ze er ooit eerder van gebaald dat ze haar telefoon níét had gemold?

Het was dat nummer. Alleen maar een reeks cijfers. Geen naam. Er verscheen geen naam omdat Eliza dát nummer niet in haar telefoon had opgeslagen. Ze had niet eens doorgehad dat ze het nog steeds uit haar hoofd kende totdat ze het zag, en het was alsof het haar al die tijd achtervolgd had, elke minuut van haar leven sinds... sinds ze was ontsnapt. Het kwam allemaal terug, was allemaal op eens weer dichtbij. De herinneringen kwamen aan als een vuist in haar buik, rauw en niet afgezwakt door de jaren afstand.

‘Alles goed?’ vroeg Gabriel, terwijl hij bukte om de telefoon op te rapen.

Ze zei bijna: blijf van dat ding af! Maar ze wist dat dat onzinnig was en snoerde zichzelf op tijd de mond. In plaats daarvan nam ze het ding gewoon niet aan toen hij hem haar aanreikte, dus kon hij niet anders dan hem op tafel neerleggen, nog altijd zoemend.

Ze staarde ernaar. Hoe hadden ze haar gevonden? Hoe? Ze had haar naam veranderd. Ze was verdwenen. Hadden ze al die tijd geweten waar ze was, haar al die tijd in de gaten gehouden? Dat was een angstaanjagend idee, dat haar jaren van vrijheid misschien maar een illusie waren geweest...

Het zoemen hield op. De oproep was doorgeschakeld naar haar voicemail, en Eliza’s hartslag voelde weer als kanonschoten – inslag na inslag die door haar lichaam galmde. Wie was het geweest? Haar zus? Een van haar ‘ooms’?

Haar moeder?

Wie het ook was geweest, Eliza had niet lang om zich af te vragen of ze een berichtje hadden ingesproken – en zo ja, of ze het dan zou aandurven om ernaar te luisteren – voordat de telefoon opnieuw een zoemtoon voortbracht. Geen voicemail. Een sms’je.

Er stond: *Zet de tv aan.*

De tv?

Eliza keek diep verontrust op van haar telefoon. Waarom dat? Wat was er op tv dat ze wilden dat zij zag? Ze had niet eens een tv. Gabriel zat haar met arendsogen in zich op te nemen, en hun blikken kruisten elkaar net op het ogenblik dat ze de eerste kreet hoorden. Eliza kreeg bijna een hartverzakking en sprong op van haar stoel. Van ergens buiten klonk een lange, onverstaanbare kreet. Of kwam hij van ergens in het gebouw? De kreet was duidelijk hoorbaar. Hij moest van binnen komen. Ho. Dat was iemand anders. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Er klonken meer kreten van... schok? Vreugde? Afschuw? En toen begon Gabriels telefoon ook te zoemen, en kwam er plotseling een stortvloed aan sms’jes – *bzzz bzzz bzzz bzzz bzzz* – aan op Eliza’s telefoon. Van vrienden ditmaal, waaronder Taj in Londen, en Catherine, die voor veldwerk in Zuid-Afrika was. De berichtjes waren allemaal anders geformuleerd, maar kwamen neer op dezelfde verontrustende oproep: *Zet de tv aan.*

Ben je aan het kijken?

Word wakker. Tv. Nu.

Tot het laatste berichtje. Dat waardoor Eliza de foetushouding wilde aannemen en wilde ophouden met bestaan.

Kom naar huis, stond er. We vergeven je.

De Aankomst

Ze verschenen op een vrijdag, op klaarlichte dag in de hemel boven Oezbekistan, en werden als eerste gespot vanuit de stad Sarmarkand aan de oude zijderoute, waar een nieuwsploeg als een bezetene in actie sprong om beelden uit te kunnen zenden van... de Bezoekers.

De engelen.

Ze bewogen zich perfect in het gelid en waren in hun falanxen makkelijk te tellen. Twintig blokken van vijftig, dus duizend. Duizend engelen. Ze vlogen westwaarts, zo laag boven de aarde dat de mensen die vanaf daken en vanop straat toekeken hun wapperende vaandels van witte zijde konden onderscheiden, en de trillers en tremolo's van hun harpen konden horen.

Hun harpen.

De beelden gingen de hele wereld over. Overal werden radio- en televisieprogramma's onderbroken. Nieuwslezers haastten zich naar hun bureaus, buiten adem en zonder voorbereide tekst. Opwinding, doodsangst. Met ogen als schoteltjes, en een hoge en vreemde klank in hun stem. Overal begonnen telefoons te rinkelen, om vervolgens snel weer stil te vallen toen wereldwijd telefoonmasten overbelast raakten en offline gingen. Het deel van de planeet dat lag te slapen werd gewekt. Internetverbindingen haperden. Mensen zochten elkaar op. De straten liepen vol. Stemmen sloten zich aaneen of wedijverden, namen toe in volume en

vochten om het luidste woord. Er braken knokpartijen uit. Er werd gezongen. Er ontstonden rellen.

Er vielen doden.

Er werden ook kinderen geboren. De baby's die tijdens de Aankomst ter wereld kwamen, werden 'cherubijnen' gedoopt door een radiopersoonlijkheid, die ook verantwoordelijk was voor het gerucht dat ze allemaal ergens op hun kleine lichaampje een moedervlek in de vorm van een veer hadden. Dat was niet zo, maar desondanks zouden de kinderen met argusogen in de gaten worden gehouden voor enig teken van zaligheid of magische krachten.

Het was een dag in de geschiedenis – 9 augustus – die de tijd opdeelde in 'ervoor' en 'erna', en niemand zou ooit vergeten waar ze waren toen 'het' begon.

* * *

Kazimir Andrasko, acteur, spook, vampier en eikel, speelde het klaar om er volledig doorheen te slapen, maar zou later beweren dat hij een black-out had gekregen terwijl hij Nietzsche zat te lezen – op wat hij achteraf had vastgesteld exact het ogenblik van de Aankomst was – en een visioen van het einde van de wereld had gezien. Het was de aanleg van een grandioos maar halfslachtig plan dat al snel tot een teleurstellend einde zou komen toen het hem duidelijk werd hoeveel werk erbij kwam kijken om een sekte te beginnen.

* * *

Zuzana Nováková en Mikolas Vavra waren in Aït Benhaddou, de stad met de beroemdste kashba's in Marokko. Mik had net succesvol afgedongen op de prijs van een antieke zilveren ring – misschien was hij antiek, misschien was hij van zilver, maar het was een ring, en daar ging het om – toen ze werden meegesleurd door een plotselinge stroom van mensen. Hij stak de ring diep weg in een zak, waar hij nog enige tijd verborgen zou blijven zitten.

In een dorpskeuken dromden ze samen met mensen uit de stad en keken mee naar een journaal in het Arabisch. Hoewel ze de berichtgeving noch de ademloze uitroepen om hen heen konden verstaan, waren zij de enige twee die context hadden voor wat ze zagen. Niet

dat dat het minder schokkend maakte om een hemel vol van ze te zien.

Zo veel!

Het was Zuzana's idee om zich de bestelwagen toe te eigenen die met draaiende motor voor een toeristenrestaurant was blijven staan. Het weefsel van de alledaagse realiteit was op dat punt zo uitgerekt en vervormd dat een beetje autodiefstal de gewoonste zaak van de wereld leek. Het was heel eenvoudig: ze wist dat Karou geen toegang had tot het wereldnieuws, en ze moest haar waarschuwen. Als het nodig was geweest, had ze een helikopter gestolen.

* * *

Esther van de Vloet, gepensioneerde diamantenhandelaar, lange tijd zakenrelatie van Brimstone en zo nu en dan plaatsvervangende oma voor diens menselijke pupil, was niet ver van haar huis in Antwerpen haar mastiffs aan het uitlaten toen de klokken van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal begonnen te luiden. Niet om het uur te slaan, daar was het niet de juiste tijd voor, en zelfs als dat het geval was geweest, klonk dit onwelluidende gerinkel te uitzinnig, bijna hysterisch. Esther, die wel betere dingen te doen had dan uitzinnig of hysterisch worden, was al aan het wachten tot er iets gebeurde sinds een zwarte handafdruk op een deur in Brussel was ontvlamd en die volledig had uitgewist. Ze concludeerde dat dit dat 'iets' was en keerde met kwieke tred terug naar huis, geflankeerd door haar honden zo groot als leeuwinnen.

* * *

Eliza Jones keek de eerste paar minuten op een livefeed op de laptop van haar flatgenoot, maar toen de server crashte, kleedden ze zich snel aan, sprongen in Gabriels auto en reden naar het museum. Ondanks het vroege uur waren ze niet de eersten daar, en na hen bleven er steeds meer collega's binnenstromen om zich te verzamelen voor de tv in het kelderlaboratorium.

Ze waren allemaal met stomheid geslagen van ongeloof en voelden zich in één woord verontwaardigd, alsof het een belediging van de rationaliteit was dat iets dergelijks het lef had zich af te spelen in

de echte wereld. Natuurlijk was het nep. Als engelen écht bestonden – wat een absurd idee was – zouden die toch zeker niet zo exact overeenkomen met de plaatjes die ze op de zondagsschool in hun opgavenboekjes hadden gezien?

Het was te perfect. Het móést wel in scène gezet zijn.

‘Doe me een lol zeg – die harpen,’ zei een paleobioloog. ‘Overkill.’

Hoewel ze zich allemaal kalm en zeker trachtten voor te doen, was de sfeer toch gespannen, want ze waren intelligente mensen, en het idee dat dit in scène gezet was, werd steeds moeilijker vol te houden naarmate nieuwshelikopters zich dichterbij het vliegende leger waagden en de beelden die werden uitgezonden scherper en minder ambigu werden.

Geen van hen wilde het toegeven, maar... dit zag er geloofwaardig uit.

Hun vleugels, bijvoorbeeld. Ze hadden een spanwijdte van ruim drieënhalve meter, en elke veer in elke vleugel was een individuele vlam. Het soepele ritme waarmee de vleugels op en neer bewogen, de onbeschrijflijke gratie en kracht waarmee de engelen vlogen... Ze konden zich niet voorstellen dat dat met technologie was te bewerkstelligen.

‘Misschien is de hele uitzending nep,’ opperde Gabriel. ‘Misschien zijn het allemaal computereffecten. *War of the Worlds* voor de eenentwintigste eeuw.’

Er klonk wat instemmend gebrom, maar niemand leek daadwerkelijk overtuigd.

Eliza hield zich stil en keek slechts. Haar ontzetting was van een andere aard dan die van de anderen. Hij was... meer vergevorderd. Dat was ook geen wonder. Ze leefde er al haar hele leven mee.

Engelen.

Engelen! Na het incident op de Karelsbrug in Praag een paar maanden geleden had ze tenminste nog enige scepsis kunnen bewaren om zich aan vast te klampen, net voldoende om niet in te storten. Dat voorval had nog een stunt kunnen zijn: drie engelen die verschenen en weer verdwenen, zonder bewijs achter te laten. Nu voelde het alsof de wereld met ingehouden adem had gewacht op een gebeurtenis die alle twijfel zou wegnemen. Zij net zo goed als iedereen. En nu hadden ze hun bewijs.

Ze dacht aan haar telefoon, die ze heel bewust in de flat had la-

ten liggen, en vroeg zich af wat voor nieuwe berichtjes er op dat schermje op haar stonden te wachten. En ze dacht aan de gruwelijke, duistere kracht waarvoor ze die nacht in haar droom was weggevlucht. Het voelde alsof er iemand in haar ingewanden kneep, en onder haar voeten voelde ze de planken loskomen die ze over het drijfzand van dat andere leven had getimmerd. Had ze echt gedacht dat ze kon ontsnappen? Het drijfzand bevond zich nog altijd onder haar voeten en had haar daar al die tijd opgewacht. Het leven dat ze erop had gebouwd, voelde zo stabiel als een sloppenwijk op de helling van een vulkaan.

Aankomst + 3 uur

Keuze van levensvaardigheden

‘Engelen! Engelen! Engelen!’

Dat waren de woorden waarmee Zuzana uit de bestelwagen sprong terwijl die met een schuiver tot stilstand kwam op de zanderige helling. Voor haar rees het ‘monsterkasteel’ op, de plek in de Marokkaanse woestijn waar een rebellenleger van een andere wereld zich schuilhield om hun gevallen weer tot leven te wekken. Een leemstenen fort vol slangen en vunzige luchtjes, bewoond door enorme beestsoldaten en met zijn kuil vol lijken. De ruïne die zij en Mik in het holst van de nacht waren ontvlucht. Onzichtbaar. Op aandringen van Karou.

Op het super oversture en overtuigende aandringen van Karou.

Omdat... hun levens gevaar liepen.

En hier waren ze dan, weer terug, toeterend en brullend. Dat zei niet veel goeds over hun overlevingsinstinct.

Karou verscheen boven de muur van de kashba uit, vliegend op haar vleugelloze manier, elegant als een ballerina in de ruimte. Zuzana was al in beweging en sprintte tegen de helling op, en haar vriendin kwam haar vanuit de lucht tegemoet.

‘Engelen,’ zei Zuzana, nog vol van het nieuws. ‘Holy shit, Karou. Aan de hemel. Honderden. Hónderden. De wereld gaat uit zijn dák.’ Ze sprak zonder de tijd te nemen om adem te halen, maar ze had terwijl ze sprak wel tijd genoeg om haar vriendin in zich op te nemen. Om haar in zich op te nemen en terug te deinen.